

Til *handelsministeren* (24/4 79) af:

Dohrmann (FP):

»Kan ministeren garantere, at regeringens opfordring til elselkaberne om ikke at købe kul i Sydafrika, og som nu tilsyneladende medfører, at Elsam øptager forhandlinger om etablering af en kulmine i Canada, ikke medfører prisforhøjelser for forbrugerne?«
(Spm. nr. 872).

Begrundelse.

Regeringens energihysteri kender åbenbart ingen grænser. Den ene dag jamrer man over manglende råstoffer, prisforhøjelser m. m. Den næste dag bandlyser man de frie selskaber, som ud fra forbrugervenlige synspunkter forsøger at købe kul, hvor de er bedst og billigst.

Kort og godt kan det med rette hævdes, at hele regeringens klynkeri over energisituationen kun har et eneste formål, nemlig at dække over egen ineffektivitet og mangel på evne til at regere landet på en fornuftig måde. Det ville være mere sympatisk, om regeringen åbent erkendte, at der på de frie markeder er både nok af såvel olie som benzin, men at regeringens ødslerier i almindelighed er skyld i, at Danmark kan ende som en andenrangs nation.

Besvarelse (3/5 79):

Handelsministeren (Arne Christiansen):

Problemerne omkring Danmarks kulforsyning og elværkernes og regeringens dispositioner i denne forbindelse kan ikke reduceres til alene at være spørgsmål om fremskaffelse af den billigst mulige import, selv om dette naturligvis er et vigtigt element i energipolitikken.

Hovedkonklusionen i regeringens vurdering af Elsams rapport om forsyningsmuligheder for kraftværkskul i 1980'erne er, at det må forekomme betænkeligt, at kulimporten i så stor udstrækning, som tilfældet er, baseres på korttidsaftaler.

Leverancerne fra Sydafrika, som udgør en betydelig del af den samlede import, må anses for at være særligt usikre.

Udviklingen siden 1973 har klart demonstreret, at der ved udformningen af Danmarks energipolitik ud over ønsket om lave energipriser også må tages afgørende hensyn

til den mere langsigtede forsyningsikkerhed og herunder behovet for geografisk spredning af energiimporten.

Dette er baggrunden for, at regeringen i marts 1979 opfordrede elværkerne til at intensivere bestræbelserne for at indgå mellem- og langfristede kontrakter med andre kulleverandører end Sydafrika.

Regeringen kan ikke garantere, at opfordringen til elværkerne om at sprede deres kulkøb på andre lande ikke kan medføre prisforhøjelser for forbrugerne. Dette vil bero på de dispositioner, der træffes af elværkerne, og det ligger i sagens natur, at disse vil gøre deres bedste til at begrænse, eventuelt helt undgå prismæssige konsekvenser.

Risikoen herfor må i øvrigt ses i perspektivet af den langt alvorligere risiko, som må skønnes at være forbundet med en fortsat stærk afhængighed af leverancer fra Sydafrika.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (24/4 79) af:

Dohrmann (FP):

»Hvilke kommentarer har ministeren til oplysningerne i bladet *Erhvervstransport*, april 1979, om, at dansk eksport belastes med udgifter på ca. 6 mill. kr. årligt, fordi toldvæsenet i Padborg kun har ekspeditionstid fra 7.00 til 16.00 og derudover opkræver en såkaldt tilkaldeafgift, medens f. eks. tyskerne holder åbent dobbelt så længe, nemlig fra 6.00 til 24.00?«

(Spm. nr. 873).

Begrundelse.

I bladet *Erhvervstransport* nr. 1 kan man læse følgende: »Guldgrube i Padborg. Toldvæsenet i Padborg har fundet en guldgrube, hvori der graves flittigt. I hvert tilfælde samler man herigennem gode penge sammen til staten.

Fremgangsmåden er ganske enkel. Overgangsstedet holder åbent i normal arbejdstid fra klokken 7.00 til kl. 16.00. Hvis en lastbil eller et vogntog skal over grænsen uden for denne tid, opkræves der tilkaldeafgift. Denne afgift opkræves ganske uanset, om der på det pågældende tidspunkt er kø ved grænseovergangen eller ej, og i øvrigt er overgangen under konstant bemanning.